

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ

ВІСНИК

Південного регіонального центру
Національної академії правових наук України

JOURNAL

of the South Regional Center of National Academy
of Legal Sciences of Ukraine

Науковий журнал

№ 23, 2020

Одеса
2020

УДК 340(477)(082)
B535

Журнал включено до Переліку наукових фахових видань України
(Наказ МОН України № 261 від 06.03.2015 року (Додаток 13).

Журнал включено до міжнародної наукометричної бази
Index Copernicus International (Варшава, Польща)

Редакційна рада: *О.В. Петришин*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *В.Я. Тацій*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *М.П. Кучерявенко*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *В.П. Тихий*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *В.А. Журавель*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *Ю.В. Баулін*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *Ю.П. Битяк*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *В.І. Борисов*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *А.П. Гетьман*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *В.Д. Гончаренко*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *С.В. Ківалов*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *Н.С. Кузнецова*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *В.Т. Нор*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України; *Ю.С. Шемшученко*, д.ю.н., проф., академік НАПрН України.

Редакційна колегія: *С.В. Ківалов*, д.ю.н., проф., акад. НАПрН і НАПН України — **головний редактор**; *Ю.П. Аленін*, д.ю.н., проф., чл.-кор. НАПрН України; *В.М. Дрвомін*, д.ю.н., проф., чл.-кор. НАПрН України; *А.Ф. Крижановський*, д.ю.н., проф. чл.-кор. НАПрН України; *Ю.М. Оборотов*, д.ю.н., проф., чл.-кор. НАПрН України; *О.П. Подцерковний*, д.ю.н., проф., чл.-кор. НАПрН України; *Є.Л. Стрельцов*, д.ю.н., проф., чл.-кор. НАПрН України (науковий редактор); *В.В. Тищенко*, д.ю.н., проф., чл.-кор. НАПрН України; *В.О. Туляков*, проф., чл.-кор. НАПрН України; *Є.О. Харитонов*, д.ю.н., проф., чл.-кор. НАПрН України; *О.І. Харитонова*, д.ю.н., проф., чл.-кор. НАПрН України; *Г.І. Чанишева*, д.ю.н., проф., чл.-кор. НАПрН України; *Х.-Й. Альбрехт*, д.ю.н., проф. (ФРН); *Р. Ворд*, д.ю.н., проф. (США); Ює Лілінг, д.ю.н., проф. (КНР); *А.М. Притула*, д.ю.н., доц. (відповідальний секретар).

Відповідальний за випуск *Є.Л. Стрельцов*

Журнал засновано у 2014 році. Виходить щоквартально.
Свідоцтво про державну реєстрацію № 20641-10461Р від 15.04.2014 року.

Повне або часткове передрукування матеріалів, виданих у журналі допускається лише з письмового дозволу редакції. При передрукуванні матеріалів посилання на журнал обов'язкове.

Адреса редакції:
Південний регіональний центр НАПрН України,
офіс 8, вул. Академічна, 7, м. Одеса, Україна, 65009, тел. (048) 232-07-30.

Сайт — www.prc.com.ua

УДК 346:334.72

О.В. Баклан,
доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри публічного та приватного права
Київського університету імені Бориса Грінченка

ДЕРЖАВНА ПРИСУТНІСТЬ У ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОМУ ПАРТНЕРСТВІ У СФЕРІ ПІДПРИЄМНИЦТВА ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗРОСТАННЯ ЕКОНОМІКИ

Анотація. У статті розглянуто досвід адміністративно-правового забезпечення державної підтримки в реалізації проектів публічно-приватного партнерства в сфері підприємництва в Україні. Зроблені деякі узагальнення щодо шляхів і напрямів удосконалення механізму державної підтримки цього партнерства.

Ключові слова: адміністративно-правове забезпечення, державна підтримка, публічно-приватне партнерство, підприємництво.

Постановка проблеми. Згідно з даними звіту МВФ, Україна з 2017 року є найбільш проблемною країною Європи [1]. Нині економічна ситуація в Україні, рівень корупції, недосконалість нормативно-правового забезпечення підприємництва, доходи населення і відсутність досвіду реалізації проектів публічно-приватного партнерства свідчать про те, що сподіватися на реалізацію стратегічно важливих для країни проектів без державної підтримки в сьогоденних умовах не реалістично. Це, на жаль, підтверджується і змістом програми уряду України, в якій яскраво виявилася хронічна хвороба практично всіх попередніх урядових програм — декларативність, відсутність чітких індикаторів і ключових показників, через що буде важко оцінити результати роботи цього уряду (як і попередників тощо), а перші рядки програми “Сьогодні Україна перебуває в най-

глибшій за всю історію своєї незалежності економічній, політичній і соціальній кризі. Держава доведена до межі банкрутства, суспільство — до соціальної і гуманітарної катастрофи. Реальною стала загроза втрати Україною суверенітету і територіальної цілісності. Країна опинилася за крок від фінансово-економічного колапсу” взагалі навівають сумнів, хоча б тому — що просто переписані з програми уряду Арсенія Яценюка (2014 р).

Останні наукові дослідження та публікації. Нині як і всі роки незалежності проблема державної підтримки підприємництва (в тому числі і за рахунок забезпечення публічно-приватного партнерства) активно обговорюється в професійних і наукових колах на пострадянському просторі такими вченими як: І. Акімова, О. Беляєвич, А. Берлач, Я. Жаліло, І. Запатріна, П. Єщенко, Т. Коломоєць,

А. Крисоватий, В. Курило, І. Луніна, О. Рябченко, Н. Саніахметова, Д. Стеченко, В. Щербина та багатьма іншими. Разом з тим, в Україні практично так і не сформовано, не забезпечено дієві принципи державної підтримки в сфері підприємництва, не визначені практичні способи і форми її надання та, відповідно, не створено належного дієвого правового забезпечення в цій сфері; постановочний розгляд окреслених питань і складає *мету* даного дослідження.

Виклад основного матеріалу. Нині Україні вкрай необхідно почати активний рух в напрямку розвитку державно і публічно-приватного партнерства, зокрема починати розраховувати та використовувати на істотну участь приватного капіталу в оновленні інфраструктури країни. У багатьох інфраструктурних галузях України (що визначені ст. 4 Законом України «Про державно-приватне партнерство») така підтримка сьогодні повинна бути досить вагомою, не дивлячись на попередні та нинішні обіцянки та гасла, під якими прийшли до влади як місцеві так і центральні правлячі кола. Це побічно підтверджують яскраво підібрані дані експерта-економіста В. Новикова, які охоплюють всі історії економічного успіху останніх 70 років, а саме: 13 випадків, коли протягом життя одного покоління ВВП на душу населення країни зріс не менше, ніж в чотири рази, що демонструє дослідник-економіст змістом наступної таблиці.

З даних цієї таблиці впливає простий очевидний висновок: економічне зростання не залежить від ідеології правлячої політичної сили, його однаково успішно можуть забезпечували комуністи, антикомуністи, націоналісти і навіть просто військові диктатори, які опікувалися зростанням економіки

[2], зокрема і шляхом інвестицій будь якого походження (виключаючи, безумовно кримінальні джерела).

Безпосередньо розмірковуючи над запитанням — чи існують в Україні відповідні механізми державної підтримки публічно-приватного партнерства (перш за все, податкові та бюджетні), на початку хотілося б зупинитися на порядку надання державної підтримки публічно-приватного партнерства в Україні, який передбачений Законом України «Про державно-приватне партнерство». Згідно з цим порядком ініціатором пропозиції про державну підтримку може бути державний партнер або за погодженням з державним приватний партнер-підприємець (підприємці). В порядку зазначено, що ініціатива державної підтримки може здійснюватися на всіх етапах виконання договору державно-приватного партнерства. Пропозиція про ініціювання державної підтримки має, зокрема, містити: сам договір, висновок за результатами аналізу ефективності партнерства, а також звіт про виконання договору державно-приватного партнерства.

Як негативні моменти, які потребують бюджетно-правового, адміністративно-правового, фінансово-правового та іншого державно-правового втручання і доопрацювання з боку саме державної влади, вважаємо за необхідне зазначити наступне.

Законодавством України, зокрема Бюджетним кодексом (БКУ) не передбачено можливостей гарантування збитків приватних підприємців, пов'язаних з невідповідністю попиту запланованим показникам, невиконанням державою зобов'язань за договорами публічно-приватного партнерства, відшкодуванням різниці в тарифах також. Вимагають доопрацювання процедурні питання забезпечення дер-

Економіка країни	Період сталого швидкого зростання	У скільки разів зріс ВВП на душу населення	Політичний режим та ідеологія в країні
Ботсвана	1960-2007	18	Багатопартійна ліберальна демократія, але фактично однопартійна система. Весь період зростання при владі була одна партія, усі президенти були її членами. Ресурсна економіка (алмази).
Бразилія	1950-1980	4	1951-1954: фашистський режим Варгаса, 1956-1964: демократичний режим, 1964-1980: влада військових диктаторів.
Гонконг	1960-1997	10	Британська колонія.
Індонезія	1966-1997	5	Диктаторський режим з офіційною антикомуністичною ідеологією, періодичні зміни економічної політики неолібералізму і націоналізму. Крах неоліберальної економіки у 1997 році.
Китай	1978-2019	24	Однопартійна авторитарна система з офіційною комуністичною ідеологією, на практиці — економічний націоналізм.
Японія	1950-1983	11	Багатопартійна конституційна монархія, але весь період зростання при владі була одна партія.
Південна Корея	1960-2001	12	До 1987 року — авторитарне військове правління. Перший цивільний президент обраний у 1992 році, нині встановлений ліберально-демократичний режим.
Малайзія	1967-1997	6	Багатопартійна конституційна монархія, але весь період зростання при владі була одна коаліція на чолі з партією малайських націоналістів.
Мальта	1963-1994	9	Парламентська демократія, фактично двопартійна (лейбористи і націоналісти). У період зростання економічна політика обох партій була націоналістичною.
Оман	1960-1999	9	Абсолютна монархія середньовічного типу (султанат). Ресурсна економіка (нафта).
Сінгапур	1967-2002	27	Формально — багатопартійна демократія, фактично — однопартійний авторитарний режим. За період зростання голова уряду змінився тільки раз — у 1990 році.
Тайвань	1965-2002	11	Майже весь період зростання при владі була одна партія ("Гоміндан"), ідеологія якої є сумішшю націоналізму та соціалізму. До 1987 року в країні діяв воєнний стан.
Таїланд	1960-1997	7	Більша частина періоду зростання пройшла в умовах військової хунти.

жавного замовлення на певні товари (послуги) в рамках проектів публічно-приватного партнерства, надання можливості здійснювати перехресне субсидування підприємців в рамках реалізації таких проектів та багато ін.

В нашій країні ніяких податкових і митних пільг для реалізації проектів публічно-приватного партнерства, зокрема, Податковим кодексом України (ПКУ) не передбачено. Слід також зазначити, що питання про необхідність введення пільгових режимів для реалізації проектів публічно й державно-приватного партнерства поки не є предметом дискусій і в наукових колах України.

Як проміжний висновок варто підкреслити, що адміністративна процедура, яка передбачена вищевказаним порядком явно недосконала. Згідно передбаченого порядку — спочатку необхідно підписати контракт про державно-приватне партнерство і почати його реалізацію, а потім компетентні органи держави визначаються і вирішать, надавати державну підтримку чи ні. Ці положення з позицій аналогічного зарубіжного досвіду виглядають дуже суперечливо та негативно.

БКУ передбачено субвенції на виконання інвестиційних програм (проектів), які можуть бути застосовані за фінансової участі держави в реалізації проекту у формі публічно-приватного партнерства. Відповідно до БКУ такі субвенції повинні надаватися на створення або оновлення основних фондів комунальної форми власності. При цьому підприємець-одержувач бюджетних коштів може отримувати їх на безповоротній основі. У той же час існують помітні негаразди для використання такої підтримки в проектах публічно-приватного партнерства, що мають тривалі терміни реалізації. Вони полягають у наступному:

— чинники, які враховуються при розподілі субвенцій на виконання інвестиційних проектів, визначені в БКУ не в абсолютно-визначеному значенні, а саме: «розподіл субвенцій на виконання інвестиційних програм (проектів) здійснюється на підставі формалізованих параметрів, заснованих на фактичних і прогнозованих показниках економічного і соціального розвитку відповідної території (основними з яких є показники обсягу промислового виробництва, обсягу валової продукції сільського господарства, обсягу інвестицій в основний капітал, рівня щільності населення, рівня безробіття населення, доходів населення в розрахунку на одну людину, середньомісячної заробітної плати працівників)». При цьому ці чинники майже не прив'язані до інфраструктурних потреб території, адміністративні процедури, визначення пріоритетів у наданні субвенцій на виконання інвестиційних програм (проектів), чітко не визначені також;

— не визначені бюджетні механізми, які дозволяють забезпечити виділення подібних субвенцій згідно з графіком реалізації проектів публічно-приватного партнерства на середньо- і довгострокову перспективу. Будь-яких зобов'язань з боку держави здійснювати бюджетні видатки на реалізацію конкретних бюджетних програм не визначено, декларується лише наміри держави з правого забезпечення будь-якої державної цільової програми, що в разі публічно-приватного партнерства явно не є запорукою ефективності.

Констатуємо, що у БКУ закладені лише основи для застосування субвенцій на виконання інвестиційних програм для реалізації проектів у формі публічно-приватного партнерства. Можна стверджувати, що прак-

тичне застосування цього механізму можливо лише за умови розвитку відповідних бюджетних механізмів, які забезпечать можливість використання цієї форми підтримки в довгостроковій перспективі і врегулюють питання вибору програм (проектів), яким надаватиметься підтримка з боку держави.

Нині БКУ певним чином визначає надання державних і місцевих гарантій для забезпечення повного або часткового виконання державного боргу. Разом з тим як державні, так і місцеві гарантії надаються «лише на умовах платності, терміновості, майнового забезпечення та зустрічних гарантій, отриманих від інших суб'єктів», що явно суперечить основним все ще чинним положенням Концепції адміністративної реформи в Україні [3].

Для того, щоб отримати подібну гарантію необхідно спочатку отримати гарантії банків або надати інше належне забезпечення, а потім ще й сплатити надання державної (місцевої) гарантії в бюджет. В даному випадку в контексті даного дослідження державні (місцеві) гарантії практично не можна віднести до заходів державної підтримки підприємництва. Оскільки замість того, щоб знизити вартість позикового капіталу (сплатити меншу, ніж при гарантії комерційних банків суму за отримання державних гарантій і отримати кредити від міжнародних фінансових організацій на пільгових умовах), в Україні збільшуються витрати приватного підприємця, причому від одержувача гарантії потрібно практично двічі сплатити її отримання. Перший раз за отримання гарантії комерційного банку, другий — безпосередньо за державну (місцеву гарантію). Таким чином збільшується фінансово-споживче навантаження на споживачів товарів (послуг), що виробляються (надаються) в рамках

проекту публічно-приватного партнерства.

Слід повністю погодитися зі слушною думкою відомої вченої економічної теорії І. Запатріної [4] щодо того, що не відповідає ідеології публічно і державно-приватного партнерства і норма БКУ про те, що державні (місцеві) гарантії не надаються, якщо джерелом їх повернення є кошти державного (місцевого) бюджету. Згідно з цим положенням проект публічно-приватного партнерства, часткове фінансування якого відбувається за участю держави через виділення на його реалізацію субвенції на виконання інвестиційних проектів, не може отримувати державні (місцеві) гарантії для залучення інших коштів для цього проекту. Фактично це положення виключає можливості користуватися державними (місцевими) гарантіями при реалізації проектів в сфері будівництва доріг, водопостачання, тепlopостачання, водовідведення та інших подібних в разі, якщо частково кошти на їх реалізацію передбачені в державному (місцевому) бюджетах. Тобто по суті надання державних (місцевих) гарантій забезпечення повного або часткового виконання боргових зобов'язань в таких формах, як це врегульовано в БКУ, що, безумовно, не може розглядатися як позитивна державна підтримка реалізації проектів публічно-приватного партнерства.

Місцеві позики можуть здійснювати міські ради міст понад 500 тис. жителів, а кредити від міжнародних фінансових організацій можуть отримувати всі міські ради. Разом з тим, згідно з БКУ такі позики відображаються як надання кредитів бюджету та не мають позовної давності. Тобто в цьому випадку теж немає можливості часткового погашення кредиту, отриманого для реалізації проекту

публічно-приватного партнерства, за рахунок бюджетних коштів. Крім того, місцеві позики, місцеві кредити і місцеві гарантії для реалізації інфраструктурних проектів, незважаючи на зниження обмежень для міст, що мають можливості їх надання (отримання), фактично можуть здійснюватися лише окремими великими містами. Це пов'язано з тим, що згідно з БКУ загальний обсяг місцевого боргу та гарантованого боргу не може перевищувати 100% (для Києва — 400%) середньорічного індикативного прогнозного обсягу надходжень бюджету розвитку місцевих бюджетів (без урахування внутрішніх і зовнішніх запозичень).

Здається правильним висновок про те що, проаналізувавши джерела надходжень на розвиток місцевих бюджетів, можна побачити, що: по-перше, ці обсяги для більшості міст України будуть малі для будь-яких істотних запозичень (гарантій) на розвиток інфраструктури; по-друге, з часом ці можливості будуть суттєво зменшуватися [5].

Аналізуючи згідно з БКУ джерела надходження до місцевих бюджетів можна відмітити безперечний факт — продавати комунальне майно і землі не можна нескінченно (ресурс органів місцевого самоврядування в цій сфері зменшується дуже швидко). Іншими словами при нинішньому бюджетно-правовому, адміністративно-правовому, фінансово-правовому забезпеченні найближчим часом потенціал бюджету розвитку практично зникне, так як в резерві залишаються тільки кошти, одержані із загального фонду. Тобто знову прослідковується пряма залежність фінансового потенціалу місцевих територіальних громад від державного бюджету. При цьому прогнозувати отримання в бюджет розвитку місцевих бюджетів коштів

із загального фонду (наприклад, субвенцій на виконання інвестиційних проектів) на середньо- і довгострокову перспективу в умовах існуючого правового регулювання, не представляється можливим.

Нарешті слід зауважити та погодитися з думкою [6], що податок на нерухомість за своєю суттю є таким, який повинен використовуватися для відновлення і модернізації інфраструктурних об'єктів, що забезпечують надання послуг в сфері життєзабезпечення. Також цей податок є таким, надходження від якого можна спрогнозувати на перспективу. Але у цьому ж сенсі варто зауважити, що цей податок не є визначальним щодо належної підтримки публічно-приватного партнерства на місцевому рівні.

З огляду на стислий вищезазначений огляд, можна констатувати, що на сьогодні лише державні позики від іноземних держав, банків і міжнародних фінансових організацій є практично прийнятною та дієвою формою підтримки публічно-приватного партнерства в Україні. Правових механізмів для реалізації інших форм бюджетної підтримки публічно-приватного партнерства в Україні практично не існує, не дивлячись на те, що їх наявність передбачена порядком надання державної підтримки публічно-приватного партнерства [7].

Висновки. Проведений аналіз, дозволяє впевнено відстоювати [див., наприклад, 4, 5, 6] та підтримувати [див., наприклад, 8] думку про публічно-приватне партнерство як дієвий інструмент зростання економіки, виділивши такі проблеми надання державної підтримки публічно- й державно-приватного партнерства в сфері підприємництва в Україні, а саме:

— невідповідність принципів і підходів у цій сфері міжнародним прин-

ципам публічно і державно-приватного партнерства;

— невідповідність ідеології публічно і державно-приватного партнерства підходам щодо надання державних гарантій для реалізації місцевих проєктів партнерства (мається на увазі: платність гарантій, необхідність отримувати зустрічні безвідкличні гарантії комерційних банків, неможливість залучати бюджетні кошти для часткового повернення кредиту та ін.);

— відсутність гарантій продовження терміну реалізації бюджетних програм (такі як: щорічне затвердження бюджету і коригування бюджетних програм), що унеможливує здійснення бюджетної підтримки на термін реалізації проєктів публічно- й державно-приватного партнерства відповідно до умов, передбачених контрактом;

— невизначеність методології надання державної підтримки в рамках реалізації публічно і державно-приватного партнерства в Україні;

— обмежені можливості отримання місцевих запозичень і місцевих гарантій.

Невирішені вищевідзначені та інші проблеми свідчать про поки що недосконалу систему державної підтримки публічно- й державно-приватного пар-

тнерства в сфері підприємництва в Україні та необхідності приведення законодавства країни до міжнародних принципів у цій сфері, а саме варто:

— привести у правову відповідність з ідеологією публічно і державно-приватного партнерства законодавство України з питань державних і місцевих гарантій щодо надання державних і місцевих позик;

— здійснити розробку життєво дієвих принципів, чіткого порядку та визначених критеріїв надання субвенцій на виконання інвестиційних проєктів для реалізації проєктів публічно- й державно-приватного партнерства на довгострокову перспективу;

— на рівні норм Закону України «Про державно-приватне партнерство» надати окремим законодавчо визначеним зобов'язанням державного партнера по контрактам публічно і державно-приватного партнерства статус державних (місцевих) позик;

— ретельно переглянути та деталізувати порядок надання державної підтримки щодо здійснення публічно і державно-приватного партнерства [9], а також порядок забезпечення відповідності адміністративних процедур щодо підготовки, ініціювання та реалізації проєктів в якому вигляді даного партнерства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Україна стала найбіднішою країною Європи — дані МВФ. : електронне видання. 2018. URL: <https://www.epravda.com.ua/news/2018/10/12/641571/> (дата звернення: 25.05.2020)
2. Новиков В. О гурі економіки: куда заведут страну неоліберали : електронне видання. 2019. URL : <https://www.epravda.com.ua/rus/columns/2019/08/29/651055/> (дата звернення: 25.05.2020).
3. Концепция административной реформы в Украине. Государственная комиссия по проведению в Украине административной реформы. К. : Центр политико-правовых реформ и Центр развития украинского законодательства, 2016. 61 с.
4. Запатрина И.В. Бюджетный механизм экономического роста. К. : Ин-т соц.-экон. стратегий, 2007. 528 с.
5. Запатрина И.В. Публічно-приватне партнерство в Україні: перспективи застосування для реалізації інфраструктурних проєктів і надання публічних послуг. Економіка і прогнозу-

вання. 2010. № 4. С. 62-86. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ekonprog_2010_4_8. (дата звернення: 25.05.2020)

6. Запатрина И. В. Евроинтеграционное развитие финансовой системы Украины. За ред. И.Я.Чугунова. К.: Акад.фин.упр., 2009. 471 с.

7. Про державно-приватне партнерство. Закон України від 20.10.2019. № 2404-VI. Законодавство України : офіційний веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17> (дата звернення: 25.05.2020).

8. Баклан О.В. Административно-правовое регулирование у сфере предпринимательства: теоретично — правовой аспект. К.: Монография. Магістр — XXI сторіччя, 2011. 336 с.

9. Порядок надання державної підтримки щодо здійснення публічно і державно-приватного партнерства. Постанова Кабінету Міністрів України від 17 березня 2011 р. № 279. Законодавство України : офіційний веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/279-2011-%D0%BF> (дата звернення: 05.06.2020).

Баклан О.В.

Государственное присутствие в публично-частном партнерстве в сфере предпринимательства как инструмент роста экономики.

Аннотація. В статті розглянуто досвід адміністративно-правового забезпечення державної підтримки в реалізації проектів публічно-частного партнерства в сфері підприємництва в Україні. Зроблено деякі узагальнення щодо способів і напрямків удосконалення механізму державної підтримки цього партнерства.

Ключевые слова: адміністративно-правове забезпечення, державна підтримка, публічно-частне партнерство, підприємництво.

O. Baklan

Public presence in public-private partnership in the field of entrepreneurship as a tool for economic growth.

Summary. The article describes the experience of administrative and legal support of the state support in the implementation of projects in public-private partnership in the field of entrepreneurship in Ukraine. Make some generalizations about the ways to improve the mechanism of state support of the partnership.

Keywords: administrative and legal support, government support, public-private partnerships, entrepreneurship.